10/05/2020

“Μη συνηθίσουμε τη συνήθεια”

/ Γνώμες

Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

«Μη συνηθίσουμε τη συνήθεια» (Α. Σαμαράκη)

Φαίνεται πως η ανθρώπινη φύση προσαρμόζεται, πιο εύκολα απ’ ό,τι νομίζουμε, στις δυσκολίες της ζωής. Αυτό φάνηκε και στη σύγχρονη πανδημία με το «μένουμε σπίτι» και τα συνακόλουθά του. Απομόνωση – επιβίωση – αντοχή. Δεν υπήρξαν έντονα δυσάρεστες καταστάσεις, ανυπομονησία και αντίδραση. Η πλειοψηφία δέχτηκε τα μέτρα και προσαρμόστηκε στις υποδείξεις των υπευθύνων, ακόμα και για αποχή από τις ακολουθίες της Μ. Εβδομάδας και του Πάσχα.

Η προσαρμογή μπορεί να θεωρείται μια θετική ενέργεια, ως έκφραση υπομονής και υπακοής. Την ίδια στιγμή, όμως, μπορεί να κρύβει και τον κίνδυνο της συνήθειας.

Να συνηθίσουμε, δηλαδή, την απομόνωση, την απόσταση από τους ανθρώπους που αγαπούμε και τους θέλουμε κοντά μας.

Να συνηθίσουμε τον αργό ρυθμό των ημερών και να εγκολπωθούμε τη νωθρότητα και την οκνηρία

Να συνηθίσουμε την επικοινωνία από το διαδίκτυο και να μη νιώθουμε την ανάγκη για προσωπική συνάντηση και συνομιλία.

Να συνηθίσουμε, ακόμα, την «ατομική προσευχή» και να ξεχάσουμε την ομορφιά της σύναξης στο ναό και τη σημασία της ενεργής συμμετοχής στη ζωή της

κοινότητας.

Η διαχείριση των πιο πάνω και άλλων ενδεχόμενων κινδύνων εξαρτάται βασικά από το “θέλω” και την επιθυμία του καθενός μας, όπως και τη δυναμική και τα όνειρα ζωής μας.

Ασφαλώς, η περίοδος του κορωνοϊού, πέρα από τις πραγματικές ή υποβολιμαίες φοβίες, μας κληρονόμησε και τη θέα ενός άλλου κόσμου που αφήσαμε να ξεχαστεί στα τρεχάματα των δουλειών μας. Ενός κόσμου που κρύβουμε μέσα μας, που υπάρχει γύρω μας, που αναμένει να τον ανακαλύψουμε, ανυποψίαστοι ίσως για την ύπαρξή του.

Ίσως κάποιος να ισχυριστεί ότι οι πιο πάνω διαπιστώσεις θα μπορούσαν να γίνουν κι από κοινωνιολόγο ή ψυχολόγο κι όχι από «εκκλησιαστικό πρόσωπο», όπως είναι ο κληρικός. Φυσικά και θα μπορούσε! Είναι λανθασμένη η αντίληψη ότι η Εκκλησία ενδιαφέρεται μόνο για την πνευματική διάσταση της ζωής. Η Εκκλησία, ως σώμα Χριστού, ενδιαφέρεται ταυτόχρονα για όλα όσα αφορούν τον άνθρωπο, την καθημερινότητα του, τις υλικές του ανάγκες και ό,τι έχει σχέση με την ενδοκοσμική του πορεία. Ο Κύριος δεν πρόσφερε στον κόσμο μόνο το Σώμα και το Αίμα Του «εις άφεσιν αμαρτιών και Ζωήν αιώνιον». Παράλληλα, θεράπευσε από τις ασθένειες, έδωσε τροφή, παρηγόρησε
θλιμμένους. Πως είναι δυνατό να συμπεριφερθεί διαφορετικά η Εκκλησία Του;

Η συνήθεια της συνήθειας – δηλαδή του τρόπου ζωής την εποχή του κορωνοϊού – είναι θάνατος αν οδηγεί στη μαλθακότητα, στην αποστασιοποίηση, στην απομόνωση, στο «σπίτι μας» κυριολεκτικά ή μεταφορικά. Η Εκκλησία ως τρόπος ζωής που εκφράζεται με σχέση, κοινωνία προσώπων, και ενδιαφέρον για τις υλικές και πνευματικές ανάγκες του συνανθρώπου, είναι στον κόσμο για να μας δείχνει τον τρόπο ζωής του Χριστού, όπως τον έζησαν οι Άγιοι. Έτσι, ζώντας τον θα αποκτήσουμε σχέση με το Θεό και τους ανθρώπους, η οποία φέρνει στην καρδιά μας την εμπειρία της αιώνιας Ζωής, δηλαδή χαρά, ειρήνη, απόλαυση ουράνια!